

Κάνε με δικό σου, Κύριε, ό,τι κι αν μου στοιχίσει.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

(2/3-8-2000 Αγρυπνία αγίας Θεοδώρας).

Απόψε που εορτάζουμε την αγία Θεοδώρα την εν Θεσσαλονίκη, εκείνο που αισθάνομαι την ανάγκη να τονίσω –γιατί διαπιστώνω κάποια πράγματα, και πρέπει να τα λέμε, κι από κει και πέρα όποιος καταλάβει βέβαια– είναι το εξής: Έχω παρατηρήσει ότι, ενώ ο Θεός, καθώς βλέπει βαθύτερα την ψυχή μας, τον πόθο μας –είμαστε βαπτισμένοι χριστιανοί, μέλη της Εκκλησίας του, δεν εξαιρεί κανέναν ο Θεός– επιτρέπει να έρθουν του καθενός έτσι όπως θα έρθουν, και τρόπον τινά ανοίγει δρόμους ο Θεός, και βοηθάει να προχωρήσει η ψυχή έτσι που να αγιασθεί, ο άνθρωπος κάνει ότι δεν καταλαβαίνει.

Αυτό είναι γεγονός. Το έχω πει κι άλλη φορά και το τονίζω· δεν λέμε απλώς φράσεις και λόγια. Είναι μια πραγματικότητα αυτό, ότι κάνει κανείς πως δεν καταλαβαίνει. Πολύ ευλογημένος, πάρα πολύ ευλογημένος είναι και πολύ θα ευλογηθεί και θα χαριτωθεί ο άνθρωπος εκείνος ο οποίος τείνει ευήκοον ους να ακούσει τι λέει ο Θεός, να δει πώς τον οδηγεί ο Θεός, και αμέσως να ανταποκρίνεται.

Δεν δίστασε η αγία Θεοδώρα, καθώς έδειξαν τα πράγματα ότι ήταν καλό να έρθει στη Θεσσαλονίκη, να έρθει εδώ και έμεινε. Δεν τη δέσμευσε το ότι από κάπου αλλού καταγόταν και πώς να έρθει εδώ με τα μέσα εκείνης της

εποχής. Επίσης δεν κάθισε να κλαίει που πήρε ο Θεός τις δυο κόρες της, αλλά αμέσως κανόνισε τι θα γίνει με την άλλη. Και όταν ο Θεός πήρε και τον σύντροφό της, πάλι δεν κάθισε να κλαίει και να οδύρεται. Οπωσδήποτε τον ξεπροβόδισε καλώς, οπωσδήποτε ήταν κοντά του και τον βοήθησε να έχει καλό τέλος και να σωθεί η ψυχή του. Κι εκείνη, χωρίς να ζηλέψει τον σύζυγό της, που πήγε στις ουρανίους μονάς, ενώ αυτή θα χρειαζόταν να ζήσει πολλά χρόνια ακόμη και να παιδευτεί, δέχθηκε ευχαρίστως αυτό που έδειχνε ο Θεός: να κάνει τον αγώνα της, να κάνει την άσκησή της. Και το 'κανε και έγινε αγία.

Γενικά βλέπουμε ότι τόσο ομαλά και τόσο απλά προχωρούν τα πράγματα. Βέβαια όταν έρθουμε στις λεπτομέρειες –γενικά-γενικά λέμε ότι πήγαμε εδώ, πήγαμε εκεί, ζήσαμε έτσι, ζήσαμε αλλιώς, κάναμε τούτο, κάναμε το άλλο– ο καθένας ξέρει τι ζει κάθε στιγμή, τι δυσκολίες συναντάει, ποια πράγματα παρά λίγο να τον βουλιάξουν και σώθηκε τρόπον τινά την τελευταία στιγμή. Αυτά τα γνωρίζει ο καθένας. Επομένως από το ένα μέρος έχει τα οδυνηρά της η ζωή και τα δύσκολα, αλλά γενικά όμως και τελικά είναι απλά και φυσιολογικά τα πράγματα, και κάποτε τελειώνει ο δρόμος, όσο κι αν είναι μακρύς· σιγά-σιγά τελειώνει.

Παρακαλώ λοιπόν, όπως λέγαμε και ξαναλέγαμε χθες, να σταθούμε ενώπιον του Θεού και να θέλουμε ακριβώς αυτό που θέλει ο Θεός. «Ναι, θέλω, Κύριέ μου, ό,τι κι αν μου στοιχίσει, να με φωτίσεις, ό,τι κι αν μου στοιχίσει, να με ξυπνήσεις, ό,τι κι αν μου στοιχίσει, να με οδηγήσεις, να με βάλεις στον δρόμο σου, να με κάνεις δικό σου, Θεέ μου. Να με πας όπως θέλεις, ό,τι κι αν μου στοιχίσει». Έτσι λοιπόν με μια τέτοια διάθεση να ξεκινήσουμε· όχι στα λόγια όμως, αλλά στην πράξη.

Αυτά τα χρόνια που πέρασαν μέχρι σήμερα μπορεί να χάσαμε πολλές ευκαιρίες, όμως, αν θελήσουμε να το συνειδητοποιήσουμε, θα μας βοηθήσει ο Θεός και θα το νιώσουμε και θα ομολογήσουμε: «Πόσα χρόνια έχασα, Θεέ μου, πόσες ευκαιρίες έχασα! Πόσες φορές μου μίλησες κι εγώ έκανα ότι δεν άκουσα! Πόσες φορές μου έδειξες δρόμο κι εγώ σαν να μην τον είδα: Πόσες φορές με σκούνηξες και θέλησες να με αναλάβεις και δεν ανταποκρίθηκα!»

Και δεν αρκεί απλώς να πει κανείς: «Κρίμα που έχασα όλον αυτόν τον καιρό, κρίμα που έχασα όλες αυτές τις ευκαιρίες όλα αυτά τα χρόνια». Όχι. Μη μείνει απλώς μόνο σ' αυτό. Δηλαδή σε έναν που συνειδητοποιεί τώρα ότι έχασε πολύ καιρό και έκανε ότι δεν πρόσεξε και δεν κατάλαβε, και ότι, ενώ

πολλές φορές του μίλησε ο Θεός, έκανε πως δεν άκουσε, σ' αυτόν ακόμη πιο πολύ ύστερα ανάβει ο ζήλος: «Θεέ μου, έχασα τον καιρό μου, αλλά τώρα έρχομαι σε εσένα», και είναι πρόθυμος να ακολουθήσει τον Κύριο. Αυτό να κάνουμε· αυτό.

Δεν βγαίνει τίποτε απλώς που ακούσαμε μια φορά ακόμη κάποια καλά λόγια, εκκλησιαστήκαμε ακόμη μια φορά, κάναμε την προσευχή μας, αλλά τελικά γυρίσαμε στον εαυτό μας. Δεν ωφελεί αυτό, όχι· να δοθούμε στον Θεό. Και ξέρει ο Θεός· δεν θα μας αδικήσει.

Υποθέτω ότι εκείνο που αρέσει πολύ στον Θεό είναι αυτό, επειδή το βλέπουμε και μεταξύ των ανθρώπων. Όταν έρθει το ανιψάκι σου, ας πούμε, το εγγονάκι σου, το όποιο παιδάκι, και σου δείξει πλήρη εμπιστοσύνη, πετάει η ψυχή μας από χαρά, επειδή ακριβώς μας δείχνει εμπιστοσύνη. Σκεφθείτε τώρα πόσο χαίρει ο Θεός.

Τίποτε άλλο ίσως δεν ευχαριστεί τον Θεό τόσο όσο αυτό, να δείξουμε εμπιστοσύνη, να έχουμε εμπιστοσύνη και καθόλου να μη φοβηθούμε, μήπως έτσι, μήπως αλλιώς, μήπως είναι δύσκολα τα πράγματα, μήπως δεν αντέξω, μήπως... Πω, πω! Αυτά μοιάζουν και με βλασφημία, ξέρετε. Σαν να βλασφημούμε τον Θεό, όταν τον υποψιαζόμαστε. Επομένως, πίστη στον Θεό δεν είναι ότι πιστεύω απλώς ή έχω εμπιστοσύνη ότι θα μου κάνει ο Θεός αυτά που θέλω. Αυτά είναι φτωχή πίστη. Η πίστη η αληθινή είναι αυτή: αφήνομαι στον Θεό, και όχι ό,τι γίνει ας γίνει, αλλά με απόλυτη, απόλυτη-απόλυτη βεβαιότητα ότι ξέρει ο Θεός, και επομένως τα πράγματα θα γίνουν έτσι που δεν γίνονταν καλύτερα. Έτσι θα τα κάνει ο Θεός, έτσι θα μας οδηγήσει ο Θεός.

Η αγία Θεοδώρα, που ως αγία είναι παρούσα εδώ απόψε, πιστεύω ότι συμφωνεί με όλα αυτά, πιστεύω ότι θα πρεσβεύσει να ξυπνήσουμε όσοι έχουμε διάθεση να ξυπνήσουμε, ώστε κάπως έτσι να τα πάρουμε τα πράγματα, για να σωθούμε.

**Από την ιστοσελίδα: www.agia-triada-panorama.gr/text/agiologika/
Κείμενο υπ' αριθμ. 65 (απόσπασμα)**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>